

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Μαθαίνοντας λοιπόν ότι η μνηστή του σωτήρος του είχε αρπαγεί, ο δόν Διάς άποφάσισε να την ξαναδώσει σώα και άβλαβη στο μνηστήρά της.

Άλλα πολύ γρήγορα έγκατέλειψε την γενναία αυτή του άποφασή, γιατί σε λίγο άκουσε ότι η Μαγδαληνή εΐταν προστατευόμενη του Λαντρού και κόρης της Δολόρας.

Μι’ άστραπή χαράς φώτισε τότε τα άγρια μάτια του. Άφησε το Στραβοχέρι να εξακολουθήσει την ιστορία του, κρατώντας υπό σημασία τον όνομα του Βρινδινού που για πρώτη φορά τό άκουγε.

Όταν ο Στραβοχέρις έτελείωσε, του εΐπε σε μαλακό τόνο :

— Σήκω. Έγώ δε θέλω το κακό σου και άποδείξεις αυτού εΐνε ότι σε άφηνω ελεύθερα να φύγης. Μονάχα σε προειδοποιώ ότι μόλις βγής από δω θα σε συλλάβουν, θα σε βασανίσουν και θα σε κρεμάσουν.

— Θα με συλλάβουν ! θα με βασανίσουν ! θα με κρεμάσουν ! Μά γιατί ; άρχισε να τραυλίζει ο Στραβοχέρις.

— Έ, δυστυχισμένε, δεν τό ξέρεις πως η Μαγδαληνή έχει δυ- νατούς προστάτες, οι όποιοι όρμιστηκαν να σε θανατώσουν.

— Και άν τους γυρίσω τη Μαγδαληνή ;

— Διάβολε, σκέφτηκε ο ίδάλγος.

Και θέλοντας να βγάλει άπό τό Στραβοχέρι κάθε επιθυμία να ξαναφανή στο φώς, έπρόσθεσε :

— Πώς θα τους την γυρίσης πίσω ; Αυτή πέθανε !

— Πέθανε ! ποιά ;... η Μαγδαληνή ; φώναξε ο Στραβοχέρις γεμάτος τρόμο.

— Ό Βρινδινός τό επιβεβαιώνει αυτό. Τόν έχουν συλλάβει και λέει ότι μΐν ζέροντας που να την κρύψης την έθανάτωσες.

— Έγώ, εγώ ! οσφάλιζε ο Στραβοχέρις. “Α, τόν άθλιο ! Μά άν η Μαγδαληνή εΐνε σκοτωμένη αυτός θα την εσκότωσε, γιατί αυτός” με συμφορέυσε σε όλ γιατί ήθελε να ζήνη έκδικηθῆ...

— Για ποίο λόγο ήθελε να την εκδικηθῆ...

— Γιατί, γδές τό προΐ, έβαλε έναν άκόλουθο του κόμητος της Θουνης, ο όποιος τόν έπιασε, τόν έδεσε χειροπό- διαρα και τόν πέταξε σ’ ένα κρηφώνι άπ’ όπου μόλις τό βράδυ κατώρθωσε να δραπετεύσει.

■ — Και γιατί τό έκανε όλ’ αυτά η Μαγδαληνή ;

— Γιατί, καθώς κατάλαβα από μιá κρηφόντα του Βρινδινού και της μάνας του, ο κατεργάρης αυτός ζητούσε να της άρπάξει κάτι, μά δεν ξέρω τί...

— Θα εΐταν άνάγκη να μπορούσες να τό άποδείξεις όλ’ αυτά, εΐπε ο δόν Διάς κοιτώντας τό κεφάλι του, μά δυ- στυχώς, η Μαγδαληνή πέθανε...

— Όχι, δεν πέθανε ! φώναξε ο Στραβοχέρις. Εΐμαι βέβαιος ότι ζῆ, αλλά ο Βρινδινός την έχει κρημμένη σ’ ένα μέρος όπου κανένας δε θα μπόρεσει να τη βρει, άν δεν άνακατευθῶ εγώ...

— Τι θέλεις να πεις μ’ αυτό ; ρώτησε ο δόν Διάς.

Ό Στραβοχέρις, θέλοντας να εκδικηθεί τό Βρινδινού, άρχισε τότε να διηγείται στον δόν Διάς όλα τα θαυμάσια και τα τρομερά που εΐχε άντιχρύσει στο σπίτι του Βρινδινού. Τού εΐπε για τους θησαυρούς που φύλαγε κρημμένους ο γέρο φιλάργυρος μέσα στο μυ- στικό δωμάτιο καθώς και για τό αυτόματο του Παρακέλλου που βλακώταν μέσα σ’ αυτό.

Όσο προχωρούσε στη διήγησή του, τόσο με πιο πολλή περιέ- ρεια τόν άκουγε ο δόν Διάς. Εΐχε κι αυτός άκούσει όπωσ’ όλος ο κόσμος να μιλούν για τό περίφημο τούτο αυτόματο.

— Αυτό εΐνε ! συλλογιότανε. Αυτό πρέπει να εΐνε. Άλλά μπο- ρώ άμέσως να βεβαιωθῶ σχετικώς. Ό φακέλλος αυτής της ύποψί- σεις πρέπει να βρισκείται ή εδῶ ή στην έπισκοπή. Θα δῶ.

Έβαλε τό χέρι του στον ώμο του Στραβοχέρι και τού εΐπε :

— Άκουσε : εΐτε εΐσαι άθῶος, εΐτε όχι, τό κεφάλι σου κινδυ- νεύει. Σε καταζητούν όχι μόνο στην Τουρραΐνη αλλά σε όλόκληρη τη Φάντρα. Μόλις σε πιάσουν θα σε κρεματέψουν άναπολόγητα. Ή θέσι σου δεν εΐνε διόλου, εύχάριστος. Τι σκέττεται να κάνης για να γλυτώσεις ;

Ό Στραβοχέρις που δεν μπορούσε από τόν τρόμο του ούτε να ψιθυρίσει σταύροσε τά χέρια του και άρχισε να κοιτάζει ίκετευτικά τόν δόν Διάς.

— Έπικαλείσαι, καθώς βλέπω, την βοήθειά μου, εξακολουθήσε ο Ίσπανός. Καλά λοιπόν μρωῶ να σε προστατέψω, αλλά αυτό έ- ξαρτάται από τά ανταλλάγματα που θα μου δώσεις κ’ εσύ γι’ αυτό.

Ό Στραβοχέρις έννοιωσε τά γόνάτα του να λυγίζουν.

— Καταλαβαίνω... έτραύλισε’ θέλετε να σάς πουλῆσω την ψυχή μου !

— Την ψυχή σου ! άπάντησε ο δόν Διάς γελώντας, μά εΐνε πο-

λός καιρός τώρα που άνήκει στον εξάδελφό μου...

— Τότε, εΐπε κλαίγοντας ο Στραβοχέρις, έπειδή δεν εγώ τίποτε άλλο για να σάς δώσω, εΐμαι χαμένος...

— Σου ξαναλέω, εΐπε ο δόν Διάς, ότι από σένα τόν ίδιο εξα- ρτάται να ξεφύγης από την τιμωρία που σε περιμένει και να γίνης πλούσιος...

— Πλούσιος ! πρόφθρε ο Στραβοχέρις, ξαφνιασμένος. Εΐνε λοιπόν άληθινή ή προφητεία της Φρέας ότι θα πεθάνω πλούσιος ;

— Άποφάσισε ! διάταξε ο δόν Διάς.

— Λέγετε σεις, ευγενέστατε, τι μπορώ να θυσιάσω για να κερ- δίσω αυτό που μου λέτε.

— Τρεις μήνες της ζωής σου.

— Τρεις μήνες της ζωής μου !...

— Μάλιστα, τρεις μήνες από σήμερα κατά τούς όποιους θα με ύπηρετείς πιστά, θα με ύπακούης τυφλά, θα εκτελείς τελοσπάντων χωρίς να βγῆς από δω μέσα τό εργο που θα σου άναθέσω όποιοδή- ποτε κι’ άν εΐνε αυτό...

— Χωρίς να βγῶ από δω μέσα ; τραύλισε ο Στραβοχέρις οίχ- νοντας γύρω του θλιμμένες ματιές.

— Λέγοντας «εδώ μέσα», άπάντησε ο δόν Διάς, δε μιλάω μο- νάχα γι’ αυτό τό δωμάτιο, αλλά και για όλες τις εκτάσεις που εΐνε γύρω.

— Που βρισκόμαστε λοιπόν, ευγενέστατε ;

— Έξῆντα πόδια κάτω από τη γῆ !

Ό Στραβοχέρις πετάχτηκε από τη θέση του.

Ό δόν Διάς τόν έπηρε από τό χέρι, τόν έβγαλε έξω και τόν έ- κανε να βαδίσει λίγα βήματα εμπρός.

— Κοίταξε, τού εΐπε σηκώνοντας πάνω άπ’ τό κεφάλι του τό φανάρι.

Τό φανάρι φώτισε για μιá στιγμή τούς ύπόλευκους θόλους καμ- μιὰς δωδεκαοριῶς στοδῶν που φαινόντουσαν μπερδεμένες μέσα στο σκοτάδι.

— Έδώ, εΐσαι εσφαλής, εΐπε ο δόν Διάς. Κανείς δε θα μ’ ορσῆσει να σε βοη-

Ό Στραβοχέρις, χλωμός και παγω- μένος άπ’ τόν τρόμο του έσάπαινε.

— Α, εξακολούθησε ο δόν Διάς, η διαμονή αυτή δεν σου φαίνεται εύχάρι- στη ; Προτιμάς την κρημάλια ; Δεν έχεις παρά να μιλήσης. Εΐμαι έτοιμος να σε οδηγήσω έξω.

— Όχι ! όχι !... κραύγασε ο Στρα- βοχέρις’ προτιμῶ να ζω μέσα σ’ αυτόν τόν τάφο παρά να θανατωθῶ κάτ’ άπ’ τό φώς του ήλιου. Μένω, ευγενέστατε..

— Τι θέλεις να κάνω γι’ αυτή ;

— Ό Βρινδινός τη μισεί, η Φρέα δε θέλει να την βλέπει στα μάτια της και άμα δούν πως εγώ χάθηκα, θα την ξε- κάνουν...

— Θα εγώ εγώ τό νοῦ μου.

— Έστο, αλλά συμβαίνει κι’ αυτό : άν η Μαγδαληνή ελεύθε- ρωθῆ, θα στεφανωθῆ τόν Πλουσέ, που να τόν πάρη ο Διάβολος. Μοῦ ύποσχεται ότι θά την άπομακρύνει άπ’ αυτόν ;

— Και κάτι καλλίτερο άκόμα. Θα την κάνω να τρελλαθῆ για σένα.

— Και πως θα γίνη αυτό ;

— Πλουτίζοντάς σε. Τά πλούτη του Βρινδινού που σ’ έβαλαν σε τόσο πειρασμό, θα σου τά δώσω εγώ.

— Άδύνατο !... φώναξε ο Στραβοχέρις χλωμός από τό ξαφνια- σιά του.

— Άγίαριστε !... και ύπάσχει πράγμα άδύνατο για την έπιστήμη μου ; Χάρις σ’ αυτή δεν εΐσαι ζωντανός ; Αυτή δεν εσ’ ετρώθηξε από τά νερά ; αυτή δε σε μεταφθρε εδῶ ; Μ’ αυτή μου την έπιστήμη λοιπόν θα καταλύσω τις μαγεΐες της καταραμένης της Φρέας και μ’ αυτήνη θα μεταβάλω σε στάχτη τό ζωντανό νεκρό, τόν τρομερό φύλακα του θησαυρού του Βρινδινού.

Ό Στραβοχέρις γονάτισε.

— Ή συμφωνία μας έκλεισε ! εκραύγασε’ εΐμαι δικός ε... άφέντη μου. Διατάχτε, ο σκλάβος σας θα σάς ύπακούσει !

— Καλά, εΐπε ψυχρά ο Έξάδελφος του Διαβόλου.

Έπεται βάζοντας ένα καλάθι γεμάτο φαγά πλάι στο Στραβο- χέρι, εΐπε :

— Φάε, πιέ και κοιμήσου’ αῆριο μιλάμε !

Και βγήξε έξω.

Την άλλη μέρα ο δόν Διάς τόν ξύπνησε και τόν πήγε μπρός στον τοίχο στοάς τόν όποιον έπρεπε να τρυπήσει.

Πλάι στον τοίχο αυτό βρισκόντουσαν όλα τ’ άραιάριστα γι’ αυτή τη δουλειά εργαλεία.

(Άκολουθεί)

